

"De twee vuurpijlen"

"Hoi, leuk om met jou in een en hetzelfde pakket te zitten." Zei de gillende keukenmeid.

" Mmmm, ik heb eigenlijk helemaal geen zin om de lucht in te gaan," zei de kleurloze vuurpijl.

"Al die herrie aan je kop, vreselijk gewoon en dan die warmte aan je kont, sorry, ik bedoel mijn lont," knipoogde de gillende keukenmeid.

" Het ergste is, is dat ik maar heel kort te leven heb. Hoe haal ik het in mijn hoofd om als een gillende keukenmeid terug te komen? Ze hebben mij compleet verkeerd begrepen toen ik vertelde dat ik als gillende Mien terug wilde keren".

De kleurloze vuurpijl moest er wel om lachen en vroeg, " Zouden we kunnen ontsnappen aan het komende geweld?"

Wetend, dat zijn tijdelijke baasje al zeer verliefd naar hen gekeken had. Er zou geen ontkomen mogelijk zijn.

"We zouden aan de rotjes kunnen vragen om in beweging te komen, zodat wij uit het vuurwerkpakket vallen, maar zijn ze hier sterk genoeg voor, vraag ik mij af?" fantaseerde de kleurloze vuurpijl die een ietwat rood kleurtje bij zijn lontje had gekregen.

"Wat mij betreft mogen die rotjes oprotten, wat een hels kabaal maken die dingen zeg," zodat alle rotjes begonnen te gillen dat ze hun bek moesten houden, want ze waren aan het dobbelen wie het meeste kabaal kon maken en maakten een lijstje, waarop dit genoteerd zou worden tijdens het oprotten.

Af en toe werden er wat rotjes uit het pakket gehaald en de beide vuurpijlen kregen steeds meer ruimte. Maar daardoor ook minder ontsnappingsmogelijkheden.

Plotseling hoorden ze enorme knal en ze hoorden lachen en de glazen vollopen en de glazen tegen elkaar aan knallen.

Proost, proost, proost.

O nee hè, het is 12 uur, nu zullen we het gaan beleven. We worden het nieuwe jaar ingeschoten. Met elkaars lont houden ze elkaar vast en ze beven over heel hun pijllijf.

Allereerst werden de rest van de rotjes afgeknald, daarna werd de kleurloze vuurpijl losgerukt uit de lont van de gillende keukenmeid. "Sterkte lief pijltje, je zult recht naar de hemel vliegen en ja hoor, hij zag zijn vriend met zijn sterrenpracht in de wolken verdwijnen.

"Zo, nog een pijl, de laatste alweer," bromde zijn baasje.

Hij werd in een bierflesje gezet en voelde de regen bovenop hem vallen. Met veel moeite kreeg zijn baasje zijn lont toch aangestoken en daar ging hij de lucht in.

"Au, au au," gilte hij als een gillende keukenmeid en vloog zo de hemel binnen.

Hij zag de zwart geblakerde vuurpijl zitten en beiden genoten, na deze helse taak op aarde.

"Weet je, we gaan volgend jaar terug als een oliebol, dat maakt niet zo'n herrie, maar het zal wel heet zijn." Zei de gillende keukenmeid.

"Ach, we hebben nog een jaartje de tijd om na te denken, maar ja, een jaar is natuurlijk zo weer om."

Zo gebeurde het dus, dat deze vrienden ieder jaar weer een hachelijk avontuur meemaakten. Maar het zijn als vuurwerk, was wel het heftigste wat ze ooit meegemaakt hadden.

Proost!